

Městský soud v Praze

prostřednictvím

Obvodního soudu pro Prahu 1

Ovocný trh 587/14

112 94 Praha 1

datovou schránkou

WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH &

Co KG, organizační složka

Pernerova 691/42

186 00 Praha 8 – Karlín

Česká republika

T +420 234 765 111

F N/A

E praha@wolftheiss.com

IČO: 02261031

DIČ: CZ683352944

MS Praha A 76285

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.

T +420 234 765 238

E robert.pelikan@wolftheiss.com

sp. zn. 49 EXE 4931/2025

Povinný: **Monarflex s.r.o.**, IČ: 35953411, se sídlem Továrenská 1, 943 03 Štúrovo, Slovenská republika

Zastoupen: **JUDr. Robertem Pelikánem Ph.D.**, advokátem
advokátní kanceláře Wolf Theiss, ev. č. ČAK 11582,
sídlím Pernerova 691/42, 186 00 Praha 8

Oprávněný: **XENEX, s.r.o.**, IČ: 36416291, se sídlem Pri Rajčianke 8913 / č. 25, 010 01 Žilina, Slovenská republika

Zastoupen: **JUDr. Pavlem Poliakem**, působícím v advokátní
kanceláři BDO Slovak Republic, se sídlem
Pribinova čp. 10, 811 09 Bratislava - Staré Město,
Slovenská republika

o návrhu povinného na zastavení exekuce

doplnění důvodů odvolání

Bez příloh

Wolf Theiss

I.

Odvolání proti zamítnutí návrhu na zastavení exekuce

1. Dne 15. června 2026 povinný obdržel usnesení prvoinstančního soudu č. j. 49 EXE 4931/2025-118, kterým byl jeho návrh na zastavení exekuce zamítnut.
2. Jelikož s rozhodnutím povinný nesouhlasí, podal proti němu včasné odvolání, které nyní v otevřené lhůtě dané soudem odůvodňuje, jak následuje.

II.

Prvoinstanční soud odmítl přezkoumat (ne)existenci vymáhaného nároku

3. Povinný svůj návrh na zastavení exekuce založil na několika námitkách, z nichž klíčová spočívala v tom, že vymáhaná pohledávka neexistuje.
4. V této souvislosti povinný nejdříve připomněl konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, podle které: *"Notářský zápis se svolením k vykonatelnosti však sám o sobě není samostatným zavazovacím důvodem a ani se jím nezakládá domněnka o existenci dluhu v době jeho sepsání (notář jej sepíše pouze na základě dohody účastníků, aniž by byl oprávněn zkoumat její podklad v hmotném právu, a na základě prohlášení povinné osoby, jímž svoluje k jeho vykonatelnosti) a tato skutečnost musí být zohledněna i v exekučním řízení"* [viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1111/2022, dále srov. zde citovaná usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 20 Cdo 3555/2007, sp. zn. 21 Cdo 3266/2013 (uveřejněné pod číslem 62/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), sp. zn. 26 Cdo 554/2014, sp. zn. 20 Cdo 1503/2016, sp. zn. 20 Cdo 31/2017, či sp. zn. 20 Cdo 4664/2017].
5. Podle Nejvyššího soudu exekuční soud proto na námitku povinného *musí* v exekučním řízení zkoumat, zda má oprávněný skutečně nárok na vymáhané plnění podle hmotného práva. Dospěje-li k závěru, že hmotněprávní podklad pro vymáhanou pohledávku není dán, musí exekuci zastavit (Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 267/2000, usnesení sp. zn. 20 Cdo 2866/2019 a sp. zn. 20 Cdo 1533/2022).
6. Prvoinstanční soud sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že si je vědom výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu, zároveň však konstatoval, že *"tento přezkum není neomezený a nemůže nahrazovat nalézací řízení"*. Podle prvoinstančního soudu *"exekuční soud proto není oprávněn řešit rozsáhlý skutkový spor v plném rozsahu, nýbrž zkoumá, zda je neexistence nároku zjevná nebo dostatečně osvědčená bez potřeby rozsáhlého dokazování"*.
7. Prvoinstanční soud následně bez dalšího uzavřel, že povinný zakládá svou obranu *"na rozsáhlé polemice"* a *"tyto námitky vyžadují rozsáhlé dokazování, hodnocení listinných důkazů, případně znalecké posouzení, a nelze je posoudit bez provedení dokazování v rozsahu odpovídajícím nalézacímu řízení"*.
8. Konečně z domněnky o existenci dluhu v důsledku jeho uznání v notářském zápise dovodil, že důkazní břemeno k jejímu vyvrácení tíží povinného; každopádně vzhledem k tomu, že *"povinná netvrdila takové skutečnosti, které by tuto domněnku vyvracely způsobem nevyžadujícím další dokazování"*, důkazní břemeno povinný neunesl.

9. Toto právní posouzení prvoinstančního soudu je nesprávné, a představuje tak odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) OSŘ.
10. Uvedený závěr prvoinstančního soudu o tom, že přezkum existence vymáhaného nároku je limitován rozsahem dokazování a exekuční soud není oprávněn řešit rozsáhlý skutkový spor, je totiž v přímém rozporu s uvedenou judikaturou Nejvyššího soudu, když tato rozsah přezkumu v tomto smyslu nijak nelimituje.
11. Ba dokonce naopak, Nejvyšší soud výslovně uvádí, že: "**řízení o návrhu na zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. z důvodu tvrzené neplatnosti právního jednání, které je podkladem pro sepsání notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti, lze přirovnat ke spornému řízení o určení neplatnosti právního úkonu (právního jednání).** Předmětem takového řízení je neplatnost právního úkonu (právního jednání) jako taková, bez ohledu na to, z jakého konkrétního důvodu má být dovozována, a je věcí žalobce, aby během řízení uvedl veškeré okolnosti, které by podle jeho názoru mohly vést k závěru o neplatnosti právního jednání." (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 5537/2016, publikováno pod č. C 16583 Sbírky civilních rozhodnutí a stanovisek 2/2018).
12. Shodně v usnesení sp. zn. 20 Cdo 1111/2022 Nejvyšší soud uvádí, že: "**účastníci jsou v průběhu řízení o zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. g) nebo h) o. s. ř. zatíženi ohledně skutečností rozhodných podle hmotného práva (k nimž mají přístup výhradně oni) nejen povinnostmi, ale i břemenem je tvrdit a prokazovat, což vyplývá z (ve své podstatě) sporného charakteru řízení o tzv. opozičním nebo tzv. impugnačním sporu.** Ve vykonávacím řízení platí, že soud zjišťuje z úřední povinnosti skutečnosti ryze procesního charakteru, zatímco při zjišťování skutečností, jež jsou rozhodující podle hmotného práva (např. námitka zápočtu ze strany povinného), se uplatní, stejně jako ve sporném řízení, zásada *projednací*". (shodně rovněž např. usnesení sp. zn. 20 Cdo 5510/2016).
13. Podle Nejvyššího soudu tak nejenže přezkum v exekučním řízení v takových případech není limitován a exekuční soud je oprávněn přezkoumávat v plném rozsahu hmotněprávní základ vymáhaného nároku, ale exekuční soud je dokonce povinen – na námitku povinného – tento plně přezkoumat, rozhodnout o rozložení důkazních břemen v daném případě a případně poučit účastníky o následcích jejich neunesení.
14. To ostatně odpovídá rovněž ustálené judikatuře Nejvyššího soudu o tom, že pokud je vedeno exekuční řízení, má být otázka neexistence vymáhaného nároku řešena v rámci řízení o zastavení exekuce, nikoliv v samostatném řízení o neexistenci nároku, neboť "**řešení této otázky pro účely řízení o výkonu rozhodnutí pomocí určovací žaloby je nepřipustné a vede jen ke zbytečnému rozmnožování sporů**" (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 267/2000).
15. Dodejme, že při exekuci na základě notářského zápisu jakožto exekučního titulu neexistuje rozhodnutí soudu s účinky právní moci a závaznosti pro účastníky a všechny orgány. Není zde žádné předchozí nalézací řízení, které by exekuční řízení mohlo "*nahrazovat*" či do něj zasahovat opakovaným přezkumem toho samého; není zde proto žádný legitimní důvod pro limitaci přezkumu, kterou prvoinstanční soud bez jakékoliv opory v judikatuře či zákoně dovozuje.

16. Argumentace prvoinstančního soudu je navíc vnitřně rozporná. Na jedné straně uvádí, že povinného tíží důkazní břemeno ohledně neexistence dluhu, neboť údajně platí domněnka existence dluhu, na straně druhé však současně dovozuje, že exekuční soud nemůže provádět "rozsáhlé dokazování". Není pak zřejmé, jakým způsobem měl povinný svou procesní povinnost splnit a unést důkazní břemeno (jinak než navržením důkazů k prokázání svých tvrzení, což ale prvoinstanční soud odmítl).
17. Přístup zvolený prvoinstančním soudem by ve svém důsledku znamenal, že povinný sice formálně disponuje procesním prostředkem obrany v podobě návrhu na zastavení exekuce, avšak fakticky mu není umožněno prostřednictvím tohoto prostředku prokázat rozhodné skutečnosti.
18. Je třeba zdůraznit, že odmítnutí přezkumu soudem z důvodu tvrzené "*limitace rozsahu dokazování v exekučním řízení*" v případě, kdy nebylo vedeno předchozí nalézací řízení a exekuce je vedena na základě notářského zápisu, vede k úplnému odepření věcného přezkumu existence vymáhaného nároku obecným soudem.
19. To je v právním státě nepřípustné a představuje to porušení základního práva dotčené osoby na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3106/13 či sp. zn. II. ÚS 475/13).
20. Pro úplnost dodejme, že povinný v souladu s principem procesní ekonomie podal k prvoinstančnímu soudu rovněž návrh na odklad exekuce, mj. právě z důvodu probíhajícího *nalézacího* řízení na Slovensku o určení neexistence vymáhané pohledávky. Povinný tak navrhoval, aby exekuční soud v tuto chvíli neprováděl "rozsáhlé dokazování" a exekuční řízení odložil (*de facto* tedy přerušil) do pravomocného rozhodnutí nalézacího soudu, aby k přezkumu a rozsáhlému dokazování došlo před tímto nalézacím soudem. Tento návrh byl však pravomocně zamítnut s tím, že důvod pro odklad exekuce dán není.
21. Tím spíše ale prvoinstanční soud nemůže zároveň odmítnout přezkum vymáhaného nároku a tím povinnému odepřít věcný přezkum obecným soudem před tím, než bude údajná pohledávka vymožena na jeho majetku.
22. Již z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně.

III.

Další vady postupu prvoinstančního soudu

23. V důsledku výše popsaného nesprávného právního posouzení prvoinstanční soud následně nepřihlédl k žádnému z důkazů navržených povinnou, ačkoliv k tomu nebyly splněny předpoklady podle § 118b nebo § 175 odst. 4 části první věty za středníkem OSŘ, ani nebyl dán žádný přípustný důvod pro odmítnutí jejich provedení, když podle odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto důkazy nebyly ani nadbytečné ani irelevantní z hlediska předmětu řízení, pouze jich podle prvoinstančního soudu bylo "moc".
24. I pokud by však teze prvoinstančního soudu o limitovaném rozsahu dokazování v exekučním řízení platila, měl se soud zabývat tím, zda k vyvrácení domněnky o existenci dluhu nepostačují

některé z povinným navržených důkazů. V takovém případě by pak musel dospět k závěru, že postačuje provést pouhé dva navržené listinné důkazní prostředky, a to váhové lístky předložené oprávněným (označené jako důkaz A7) a fakturu č. 2025/159 vystavenou oprávněným dne 12. 8. 2025 (označenou jako důkaz A9).

25. Tyto důkazy totiž prokazují, že celkové množství údajně odvezeného odpadu dle váhových lístků předložených oprávněným (ve výši 7.938.520 kg) ani neodpovídá množství fakturovanému oprávněným (ve výši 7.995.370 kg). Rozdíl činí 56,85 tun, přičemž při sjednané jednotkové ceně 350 EUR bez DPH/t představuje uvedený rozdíl 56,85 tun částku 19.897,50 EUR.
26. Provedl-li by prvoinstanční soud alespoň tyto důkazy, musel by dospět k závěru, že zcela určitě dluh neexistuje v té výši, která je uvedena v předmětném notářském zápise a ten je tak zcela jistě nepravdivý. Prvoinstanční soud by tak musel dospět k závěru, že nemůže návrh na zastavení exekuce zamítnout, jinak by totiž vedl exekuci na částku, o níž by věděl, že ji povinný zcela jistě nedluží.
27. Následně tak v důsledku toho, že prvoinstanční soud neprovedl žádné navržené důkazy, zjistil nesprávný, resp. neúplný skutkový stav.
28. Navíc prvoinstanční soud rozhodl "*z důvodu procesní ekonomie na základě vlastního právního posouzení, přičemž vyšel z listin, jež jsou součástí exekučního spisu*", aniž by ve věci nařídil jednání. Tím zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť nebyla ctěna zásada projednací.
29. V této souvislosti připomeňme, že podle Nejvyššího soudu: "*Ve vztahu k řízení o zastavení exekuce zákon obecnou povinnost nařít k projednání věci samé jednání, k němuž je třeba předvolat účastníky a všechny, jejichž přítomnosti je třeba (§ 115 odst. 1, § 254 odst. 1, věta první, o.s.ř.), soudům neukládá; spočívají-li však důvody zastavení v § 268 odst. 1 písm. g/ nebo h/ o.s.ř., rozhoduje se zpravidla po předchozím jednání (§ 269 odst. 2 o.s.ř.). V usnesení ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1624/96, uveřejněném v časopise Soudní judikatura 8/1997 pod číslem 64, Nejvyšší soud vysvětlil, že bez jednání může soud o zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle § 268 odst. 1 písm. g/ a h/ o.s.ř. rozhodnout, jestliže tvrzení účastníků o těch skutečnostech, v nichž soud spatřuje důvod k zastavení, jsou shodná a liší se jen názory stran na právní význam těchto skutečností.*" (viz usnesení sp. zn. 20 Cdo 2714/2005)
30. V projednávané věci skutkové okolnosti mezi účastníky rozhodně nejsou nesporné; právě naopak, jádro sporu a námitky povinné o neexistenci vymáhané pohledávky spočívají právě v rozepři o skutkových okolnostech, neboť povinný tvrdí, že oprávněný neprovedl služby – odvoz odpadu, které tvrdí (a provést dokonce ani nemohl, protože takové množství odpadu se na daném místě vůbec nenacházelo), a proto vymáhaná pohledávka na zaplacení odměny za tyto služby nevznikla.
31. Prvoinstanční soud tak měl ve smyslu citované judikatury Nejvyššího soudu ve věci nařít jednání. Nenařídil-li ho, zatížil řízení „jinou“ vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a která tak představuje důvod k zrušení rozhodnutí vydaného v takovém řízení (viz usnesení sp. zn. 20 Cdo 2714/2005).

32. Tento nesprávný postup prvoinstančního soudu tak představuje odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), c) a d) OSŘ, a i z těchto důvodů by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena prvoinstančnímu soudu.

**IV.
Závěrečný návrh**

33. Ze všech uvedených důvodů povinný navrhuje, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení před soudem prvního stupně.

V Praze dne 24. července 2026

**Monarflex s.r.o.,
zastoupena**

**JUDr. Robertem Pelikánem Ph.D.,
advokátem v plné moci**